

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **U. P.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2011, čj. OAM-456/VL-07-PA03-R2-2008, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán rozhodl dne 22. 8. 2011 o neudělení mezinárodní ochrany žalobci dle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Žalobce namítal, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré jím namítané skutečnosti, rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné. V doplnění žaloby pak uvedl, že situace v zemi jeho původu není stabilní, zvláště není dobrá ve vztahu úřadů k obyčejným lidem, speciálně k těm, kteří pobývali delší čas

v zahraničí. Silný tlak shora ještě zesílil po nástupu Janukoviče, který prosazuje promoskevský směr, to se projevuje diskriminačními prvky vůči západní, proevropské části Ukrajiny. Politický a ekonomický život je na Ukrajině ovládán mafiemi, které jsou ovládány starými strukturami. K těm patřil i jeho věřitel. Tito jsou pod ochranou policie i soudů a jejich slovo je zákon. Jednou porušený slib splátky znamená odsouzení na smrt. To je důvodem toho, že se žalobce nechce navrátit na Ukrajinu a dalším důvodem je to, že se sžil se zdejším prostředím a má vytvořen vztah k jedné ženě, s níž by rád uzavřel manželství, pokud by zde mohl zůstat. Přítelkyně má ovšem obavy z jeho vyhoštění. Apeluje i na to, že v mafiánském prostředí Ukrajiny jsou tělesně postižení diskriminováni, jeho handicap, potvrzený ortopedem, se negativně projevoval zejména při hledání práce. Naopak čeští občané mu již několikrát nabízeli pomoc, kdyby měl povolen zdejší pobyt, mohl by nastoupit do nabízeného zaměstnání i se svým tělesným postižením a jeho situace by se vyřešila, pobývá zde již 11 let. Nalezl zde nové přátele ve zdejší ukrajinské komunitě, má i české známé, naučil se obstojně česky. Azylovou proceduru zcela jistě nechtěl zneužít.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil písemným podáním ze dne 7. 12. 2011, uvedl, že oprávněnost žalobcových námitek popírá. Odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce, jeho výpovědi a v neposlední řadě i samotné rozhodnutí ve věci, při jehož vydání žalovaný postupoval v souladu se zákonem o azylu a správním řádem. Žalobce neuváděl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, k důvodům svého odchodu zmínil pouze snahu vyhnout se špatné ekonomické situaci a problémům s věřiteli. Nebyl členem žádné politické strany či podobného seskupení, ve své vlasti žádnou podobnou činnost nevyvíjel. Rovněž neuvedl žádné skutečnosti, nasvědčující odůvodněné možnosti pronásledování jeho osoby z důvodů § 12 písm. b) zákona o azylu. Dle přesvědčení správního orgánu nejsou naplněny ani další azylově relevantní důvody, tedy dle §§ 13 – 14b) zákona o azylu. Obecná nespokojenost s vnitropolitickým vývojem na Ukrajině a působení mafií není zákonným důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. V souvislosti s napadením a výhrůžkami se žalobce na Ukrajině na policii neobrátil, ani se o to nepokusil, nelze proto tvrdit, že by mu odmítla pomoci. K osobě věřitele zmiňuje, že patří k těmto strukturám, tvrzení je ovšem neurčité, sám žalobce uvádí, že přesné informace nemá, jde tak o spekulativní tvrzení. Důvodem pro udělení MO však není ani vztah k ženě, s níž se chce oženit. Pokud žalobce zmínil diskriminaci vzhledem k získání zaměstnání, žalovaný tuto nemohl posuzovat, neboť se jedná o novou skutečnost. Jeho obavy v souvislosti s žádostí o azyl nejsou opodstatněné, neboť české úřady takové informace zemím původu zásadně nepodávají. Žalobce přicestoval do ČR již v r. 2001, žádost však podal účelově až v r. 2008, tj. po 7 letech a až poté, co byl zadržen policií a v souvislosti s uloženým vyhoštěním. Žalovaný se žalobcovým případem náležitě a podrobně zabýval, ustanovení zákona o azylu či správního řádu neporušil a žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 6. 2008, uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, téže národnosti, rodiče nepoznal. Je svobodný, na Ukrajině žije jeho sestra. Počítá s pomocí bratra,

který žije na území ČR. Od r. 1991 žil střídavě na Ukrajině a v ČR, od března 2001 žije v ČR. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Ze zdravotních důvodů nevykonával vojenskou službu, má SŠ vzdělání, odborné předpokladu k výkonu povolání řidiče traktoristy. Jako traktorista pracoval 3 roky, 10 let na stavbě. Vlast opustil v březnu 2001, půjčil si peníze na stavbu domu, dluh však nemohl splatit, proto odjel do ČR za prací, aby na dluh vydělal, na Ukrajině neměl práci. Po příjezdu mu zaměstnavatel sebral pas, pracoval pro něj zadarmo, domů se bojí vrátit kvůli dluhu. V ČR má přítelkyni, dostal výjezdní vízum, proto žádá o azyl. V ČR by chtěl žít a pracovat, za prací zde vlastně pobýval od r. 1991. V rámci pohovoru dne 30. 6. 2008 žalobce uvedl, že vystudoval učiliště v oboru traktorista-zemědělec, do r. 1992 jako traktorista i pracoval. Do r. 2001 pak již na Ukrajině nepracoval, byl dvakrát v ČR za příležitostnou prací. V r. 2001 odjel do ČR, potřeboval zaplatit dluhy. V r. 1993 si přes známého půjčil 5000 USD u věřitele na opravu domu, půjčil si na úroky, za dva roky měl peníze vrátit, každý měsíc 10% z půjčené částky. To však nesplácel, protože neměl peníze, v r. 1994 byl napaden věřitelovými lidmi, kteří za ním přišli, pozvali ho na ulici, řekli, že neplatí úroky a zbili ho. Slíbil, že peníze vrátí, vyřídil si pas, ale nepodařilo se mu odjet, proto se před těmito lidmi ukrýval, a to skoro 6 let, do r. 2000. S věřitelem měl pouze ústní smlouvu, jednou se s ním setkal, ale podařilo se mu utéct. Napaden byl dvakrát, a to v r. 1994 a pak v r. 1996, potkal ty lidi na ulici a zbili ho v parku. Na policii se neobrátil, protože by to nemělo cenu, ti lidé by ho také mohli zabít. Na Ukrajině žil z příležitostné práce, stačilo to pouze na obživu, občas měl i hlad. Byl registrovaný na úřadu práce, ale měl i zdravotní problémy – bolí ho páteř a nohy, od dětství má nemocné kyčle. Poté již na úřad práce nešel, stejně by mu nic nenašli a nežádal ani o sociální dávky, na úřady nemělo vůbec cenu chodit. První výjezd se mu nezdařil, protože za vízem by musel do Kyjeva, toto by se zřejmě věřitel dozvěděl a to žalobce nechtěl. Později si toto vyřídil přes kamaráda, zaplatil 110 USD, něco kamarádovi a něco za cestu. Po příjezdu do ČR začal splácet, ale bylo mu stejně vyhrožováno, tak splácet přestal. Úroky narostly, nedalo se to splácet, splatil asi 1000 USD. Do Prahy přicestoval autobusem v r. 2001, měl pobyt přes „klienta“, ten mu sebral pas a musel pro něj pracovat, slíbil mu zařídit další pobyt, protože měl jen měsíční turistické vízum. Ovšem klient mu nic nezařídil, takže poté již zde pobýval načerno. Byl na policii, protože ho někdo nahlásil, dostal vyhoštění na tři roky a dozvěděl se o možnosti azylu, vlastně mu to poradil bratr. Má zdravotní problémy, také žádá kvůli tomu věřiteli a rovněž by zde chtěl zůstat s přítelkyní, s níž již dva a půl roku žije. S přítelkyní začal po nějaké době žít, platí příspěvek na nájem a opravuje byt, udělal nové podlahy a pokoj z bývalé prádelny. Přítelkyně pracuje v kuchyni v nedaleké textilní továrně, asi na 4 hodiny denně, má čtyři děti. O možnosti azylu dříve nevěděl, kdyby se vrátil na Ukrajinu, opět by ho mohl najít věřitel.

Dne 3. 7. 2008 vydal správní orgán rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Krajský soud v Ostravě rozhodnutí žalovaného rozsudkem sp. zn. 63 Az 54/2008 ze dne 29. 1. 2010 k žalobě žalobce zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, s tím, že žalovaný měl posoudit žalobcem tvrzené důvody pronásledování v zemi původu a konečně i to, že při rozhodování o zjevné nedůvodnosti žádosti je potřebné i tak se zabývat případnými důvody udělení doplňkové ochrany. Kasační

stížnost žalovaného Nejvyšší správní soud v Brně odmítl pro nepřijatelnost pod čj. 8 Azs 5/2010 ze dne 19. 11. 2010. Dne 18. 8. 2011 proběhl další pohovor s žalobcem, který k dotazům uvedl, že Ukrajinu opustil před 11 lety z různých důvodů, kvůli penězům a ze zdravotních důvodů. Dluží částku 5000 USD, kterou nebyl schopen zaplatit. Půjčil si od kamaráda, ale nebyl schopen to splatit, protože nemohl vydělat peníze. K dotazu žalovaného, kdy si půjčil, řekl, že asi v r. 2000 a když byl upozorněn, že dříve uvedl rok 1993, sdělil, že si to již nepamatuje. Byl jednou zmlácen, bylo to v parku a ti lidé byli dva. Nikam se o pomoc neobrátil, protože se bál, že by ho zabili. Ukrýval se u bratra, kamarádů a poté odjel do ČR. Práci si hledal, ale žádnou nenašel, protože tam žádná není. V léčbě bránilo to, že neměl peníze, na úřadech se neregistroval, protože práci by mu stejně nenašli. Po příjezdu do ČR splácel dluh dva roky, ale pak již na to neměl, zaměstnavatel neplatil tak, jak měl. Splatil asi 2000 USD. Na Ukrajinu se vrátit nechce, již na to nemá sílu, žije s přítelkyní již 6 let v D., chtěl by tu žít. Na závěr byl žalobce seznámen s podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení jeho situace a situace v zemi původu, uvedl, že se s nimi nechce seznamovat a nemá, co by doplnil.

Ve správním spisu je dále přítomno rozhodnutí Policie ČR Brno, Inspektorát cizinecké policie Vyškov, ze dne 8. 6. 2008, kterým bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce na dobu tří let.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o

udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud po přezkoumání věci konstatuje, že žalovaný správní orgán poté, co mu bylo uloženo krajským soudem zhodnotit žádost žalobce z pohledu možného pronásledování v zemi původu i z pohledu případného naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany provedl s žalobcem nový pohovor ve věci, zjistil vcelku shodné skutečnosti, a to, že žalobce opustil zem původu z toho důvodu, že neměl dlouhodobě práci, do ČR přijel jednoznačně za prací a chtěl splatit dluhy, které v zemi původu nebyl z výše uvedených důvodů schopen vrátit, z uvedeného důvodu mu i jeho věřitel vyhrožoval a byl jednou zbit. Poté, co se v ČR seznámil s přítelkyní, s níž již delší dobu žije, je přesvědčen, že i tato skutečnost by mohla být důvodem pro udělení azylu. Žalobce též označil jako případný důvod opuštění vlasti důvody zdravotní, má vychýlené kyčelní klouby, s nimiž však byl rehabilitován v ranném dětství a pak již ne. Toto jsou prakticky všechny důvody, které žalobce v průběhu celého řízení označil jako důvody, které by měly vést ČR k udělení azylu, resp. mezinárodní ochrany. V žalobě žalobce namítal nedostatečné zhodnocení všech jím uváděných skutečností, v doplnění pak uvedl, že na Ukrajině je patrný diskriminační

tlak promoskevského vedení na proevropskou část Ukrajiny a politický a ekonomický život ovládají mafie. Necítil se tam jako normální člověk, protože i z důvodu svého postižení nemohl sehnat práci, apeloval též na svůj soukromý život s přítelkyní. Soud však po přezkoumání věci dospěl k závěru, že všechny žalobcem uváděné důvody možného zhodnocení azylově relevantních skutečností správní orgán ve svém rozhodnutí ze dne 22. 8. 2011 seriózně vyargumentoval a při porovnání právní úpravy azylově relevantních důvodů (shora) dle zákona o azylu v platném znění je evidentně patrné, že žalobcem uváděné skutečnosti takovými důvody nebyly a nejsou. Jak uvedeno shora, dle ust. § 12 zákona o azylu lze mezinárodní ochranu udělit, pokud je žadatel prokazatelně pronásledován v zemi původu za uplatňování politických práv a svobod, případně lze konstatovat, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Soud je přesvědčen, poté, co se velmi podrobně seznámil s celým spisovým materiálem, že žalobce žádný podobný důvod pro opuštění své vlasti nikdy neuvedl. Podmínky ust. § 13 a § 14b) zákona o azylu žalobce bez dalšího nesplňuje. Dále soud konstatuje, že pro zhodnocení případného naplnění důvodů humanitárního charakteru, tak, je problematika upravena ust. § 14 zákona o azylu, měl správní orgán dostatečné podklady a informace. Konečně pak žalovaný vcelku velmi pečlivě na str. 7 – 8 hodnotil případné obavy z hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu a dospěl k závěru, že takovou hrozbou žalobce pro případ návratu do vlasti ohrožen není a nelze hovořit z důvodů, v napadeném rozhodnutí řádně zhodnocených, ani o jiné hrozbě, která by mohla znamenat azylově relevantní důvod pro využití ust. § 14a zákona o azylu. Soud proto na napadeném rozhodnutí neshledal žádnou nezákonnost, v provedeném správním řízení žádnou vadu a proto rozhodl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. o zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Z průběhu celého azylového řízení je zcela patrné, že žalobce hodlal svojí žádostí o udělení azylu řešit svoji situaci, kdy v České republice pobýval mnoho let, jak sám uvedl, načerno, byl si této situace dobře vědom. Žádost podal s ohledem na rozhodnutí policie o správním vyhoštění. Takové důvody, které žalobce uvedl, je možné řešit na základě jiných institutů, konkrétně na základě zákona o pobytu cizinců na zdejší území, ne však žádostí o udělení mezinárodní ochrany, neboť forma udělení azylu a doplňkové ochrany může sloužit pouze v případech, zákonem jasně upravených, tak, jak shora soud uvádí.

Soud se přiklání k řádnému odůvodnění žalovaného, neboť ten se podrobně zabýval jak zhodnocením, zda lze považovat žalobcem uváděné fyzické napadení dvěma osobami věřitele za azylově relevantní pronásledování i skutečnost, že došlo k napadení soukromými osobami a to, zda stát by v takovém případě byl schopen žalobci zabezpečit případnou pomoc, hodnotil i případ žalobce na pozadí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 7 Azs 117/2004 ze dne 18. 11. 2004 o určité mimořádnosti institutu azylu, který nemůže sloužit k legalizaci zdejšího pobytu. Řádně se vyjádřil i ku zdravotním problémům žalobce a jeho námitkám o soukromí, v němž navázal vztah s přítelkyní, a to v souvislosti s možnou úvahou o poskytnutí humanitárního azylu. V neposlední řadě, jak soud výše uvádí, podrobně odůvodnil neexistenci důvodů pro poskytnutí doplňkové ochrany, zejména v souvislosti s ust. §

14a) zákona o azylu. Soud proto již pouze krátce doplňuje, že obdobnými případy se zabývá i rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu v Brně, a to např. ve svých rozhodnutích :

- 4 Azs 31/2003 z 15. 12. 2003 řešil jako důvod, který nemůže znamenat bez dalšího udělení mezinárodní ochrany v případě nemožnosti splácení dluhů žadatele vůči soukromým osobám v zemi původu, obdobným problémem se zabývá rozhodnutí 4 Azs 23/2003 z 31. 10. 2003 (obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a ekonomické problémy žadatele v zemi původu), či 3 Azs 20/2003 ze dne 30. 10. 2003, pojednávající o ekonomických důvodech žadatele a nemožnosti sehnat práci, kdy politický režim neumožňuje žadateli jeho politický rozvoj;
- problémem rodinného soužití se pak zabývá v návaznosti na případnou úvahu o aplikaci ust. § 14 zákona o azylu např. rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2008 pod sp. zn. 48 Az 70/2008;
- to, že nespokojenost s úrovní zdravotní péče nemůže být rovněž bez dalšího momentem pro obdobnou úvahu řeší rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 Az 84/2006 ze dne 25. 4. 2006;
- v neposlední řadě pak soud odkazuje i na rozhodnutí NSS sp. zn. 4 Azs 129/2005 z 10. 2. 2006 a 3 Azs 22/2004 z 10. 3. 2004 – prvé pojednává o obecném tvrzení žadatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, a to za situace, kdy se v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány a o azyl nepožádal bezprostředně po příjezdu na zdejší území, pobýval zde nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění – kdy taková situace je hodnocena jako účelová tvrzení žadatele; další pak hodnotí vyhrožování soukromé osoby a popisované obavy z něho jako azylově nerelevantní.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, ostatně žádné náklady řízení neúčtoval, žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 6. srpna 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně